

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

16. LEDNA 2005

Z obsahu:

**Klaním se ti vroucně,
skryté Božství**

Jan Pavel II.: Vánoce,
Eucharistie a mír
- strana 2 -

**Svatý Damián de Veuster
1840 - 1889**

Christa Pfenninbergerová
- strana 4 -

**„Jsme stále
obklopeni zázraky“**
Česko-indická nemocnice
Pěstouna Josefa pro
malomocné a nemocné
tuberkulózou v Indii
- strana 6 -

**Pasivita dobrých
je vítězstvím zlých**
Novoroční homilie
olomouckého arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera
- strana 7 -

Varovná slova
- strana 8 -

**Žena pro
všechny revoluce**
Paolo Risso
- strana 10 -

**Pane, pošli nám
opět kněze!**
- strana 12 -

Já jsem (3)
Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 13 -

Aby všichni jedno byli ...

Klaním se ti vroucně, skryté Božství

V tuto noc je moje srdce naplněno počátečními slovy známého eucharistického hymnu, který mě v tomto roce, věnovaném zvláštním způsobem Eucharistii, provází den co den.

V Synu Panny, *zavinutém v plénkách a položeném do jeslí* (Lk 2,12), poznáváme a adorujeme *Chléb, který z nebe sestoupil* (Jan 6,41.51), Vykupitele, který přišel na zem, aby dal světu život.

V Betlémě se narodil ten, který nám zanechal ve znamení lámaní chleba památku na velikonoční oběť. Tuto svatou noc se klanění Jezulátku stává eucharistickou adorací.

Klaníme se ti, Pane, který jsi ve Svátosti oltářní skutečně přítomen, ty živý Chlebe, který dáváš lidem život. Nežné, bezbran-

né Dítě v jeslích, prohlašujeme, že jsi náš jediný Bůh. V plnosti času ses stal „člověkem mezi lidmi, abys spojil konec a počátek, tzn. sjednotil člověka s Bohem“ (srov. sv. Irenej Adv. h. r., IV 20,4).

Ty ses narodil tuto noc, náš božský Vykupiteli, a pro nás, kteří jsme poutníky na cestách času, jsi učinil sám ze sebe chléb věčného života.

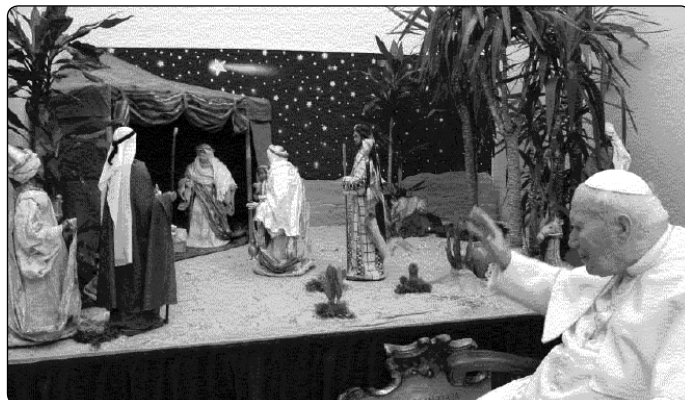
Pamatuj na nás, věčný Synu Otce, který ses stal tělem v panském lůně Panny Marie. Tebe potřebuje celé lidstvo, poznamenané tak mnoha zkouškami a těžkostmi.

Zůstaň s námi, živý Chlebe, který jsi sestoupil z nebe k naší spáse! Zůstaň s námi! Amen.

Homilie na půlnoční mši svaté 12. 12. 2004

Christus natus est nobis, venite adoremus. K tobě, sladké betlémské Dítě, přicházíme v tento přesvatý den. Při svém

Při pohledu na tebe, jak ležíš bezbranný v jeslích, kéž by našly svůj konec všechny formy strašného násilí, které je při-

narození jsi skryl své božství, abys s námi sdílel naši slabou lidskou přirozenost. Osvícení vírou vyznáváme, že jsi pravý Bůh, vtělený z lásky k nám. Ty jsi jediný Vykupitel lidí!

činou nepopsatelného utrpení. Je třeba uhasit četná ohniska napětí, která hrozí, že propuknou v otevřený konflikt. Kéž se posílí vůle hledat mírová řešení respektující oprávněné úsilí lidí a národů.

Betlémské dítě, proroku národů, posilni úsilí o dialog a smíření, podpoř mírové úsilí, které probíhá s váhavostí, ale naplňuje naději na pokojnou přítomnost i budoucnost pro mnoho našich bratrů a sester na celém světě. Mám na mysli Afriku, tragédii v Darfuru v Súdánu, Pobřeží slonoviny a oblast velkých jezer. Plný živých starostí sleduji události v Iráku. A jak bych mohl neobrátit pohled starostlivé spoluúčasti, ale také neuhasitelné naděje k zemi, jejímž jsi synem?

Všude je zapotřebí míru! Ty, který jsi kníže pravého pokoje, pomáhej nám, abychom pochopili, že jediná cesta, jak vytvořit mír, spočívá v tom, že si ošklivíme zlo a procháme před ním a vždy s odvahou sledujeme dobro. Lidé dobré vůle ze všech národů země, pojdte s důvěrou k jeslím Vykupitele! „Nepřipraví nás o pozemská království ten, který nám poskytuje nebeská“ (srov. hymnus k nešporám o Zjevení Páně). Pospěšte sem, abyste se setkali s tím, který přichází naučit nás cestě pravdy, pochopte a lásky.

Vánoční poselství Urbi et Orbi

EDITORIAL

„Dopřejte si dovolenou, na kterou nikdy nezapomenete!“ Tímto sloganem lákají cestovní kanceláře klienty na svých prospektech a internetových stránkách k cestě do vysněné exotiky ostrovů s tisíci palmami a prostrannými plážemi. Kdo z těch, kteří měli na to, aby si o letošních Vánocích dopřáli nabízené potěšení, tušil, jaké to budou nezapomenutelné dojmy? Než mohli zpravodajové poslat první zprávy o tom, jak evropská smetánka prožívá Vánoce a Silvestra v krajině snů, smetly a pohřbily nemilosrdné vlny všechny tyto představy a plány. Rozkošná příroda se v okamžiku změnila v dokonalé peklo.

Nečekaná rána tak postihla tentokrát nejen příslušnou oblast, ale těžce dopadla i na Evropany. Místo reportáží o slunných dnech v exotickém ráji objevují se na stránkách evropských deníků palcové titulky o mrtvých a nezvěstných spoluobčanech, jejichž počty jsou úměrné stupni blahobytu té které země.

Není to z Boží strany podraz, že nás postavil do světa, kde číhájí tak zrádná nebezpečí? Ale Bůh nás do takového světa nepostavil. Svět, tak jak vyšel z Boží ruky, byl pro člověka opravdovým a více než bezpečným rájem, ve kterém si navzájem neublížoval ani v nejmenším nikdo a nic. Teprve hřích vnesl do světa prokletí, onu *porobu a podrobení nicotnosti*, tedy ničení, pod nímž sténá celé tvorstvo a čeká na své vysvobození, které přijde teprve s konečnou Boží slávou.

Ptáme se, proč se to stalo? Není naším úkolem přisuzovat Bohu jakékoliv úmysly. Jeho soudy nás tak nekonečně převyšují, že zůstanou pro nás tajemstvím, dokud nám do nich sám nedovolí nahlédnout. Do jaké míry jsou podobná neštěstí a katastrofy trestem, nevíme, ale jsou pro nás jasným a zřetelným **znaméním a výstrahou**. Je to pro nás každopádně výmluvná příležitost, jak z věcí viditelných lépe poznávat věci neviditelné.

I když si hrůzy děsu a zkázy nemůžeme sami od sebe interpre-

tovat jako případ bezprostředního trestu za hřích, přibližuje nám pohled na ně alespoň zčásti hrůznou podobu samotného hříchu. Hrůza, děs, zkáza a zmar nevysly z Boží stvořitelství dílny, ale zrodily se v ráji z hříchu prvního člověka jako zrádný dáblův dar. Hrůza a děs zkázy nejsou jen následkem hříchu, ale je to sama jeho podstata. Každá i jediná neposlušnost vůči Nejsvětějšímu a Nejdobrotivějšímu je takovým zbořením, zpřevrácením a zpusťšením Božího díla, nejvyššího řádu a nejsvětějších hodnot, že ničivé a děsivé následky způsobené vlnobitím tsunami jsou jen jeho pouhým slabým odleskem.

Slycháme otázku: Jak se na to Bůh může dívat, když trpí a hyne tolik lidí? Dívá se na to se stejně krvácejícím srdcem, jak se díval na utrpení a smrt svého jediného Syna, kterého obětoval právě proto, aby nás z této moci zlého vytrhl. Jestliže po nás žádá, abychom v trpících viděli jeho Syna, je to proto, že i on sám se s ním

Pokračování na str. 9

Závažné svědectví

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vydávám svědectví, že toto je Syn Boží

Vrať se ještě jednou na místo Janova křtu. Janova mise u Jordánu vrcholí. Kdybys sem dorazil o něco dříve, byl bys svědkem výslechu, jakému podrobili Jana zákoníci a starší lidu. Chtějí po něm, aby prokázal svou totožnost. Je to něco, co už dávno učinil a co potvrzuje celým svým životem. Jan je příkladem člověka, který se dal zcela a beze zbytku do služeb Bohu a úkolu, kterým ho Bůh pověřil. Tento úkol zní: *vydat svědectví*.

Všechno to, co hlásal a konal, má právě dnes potvrdit a dostat svůj pravý smysl a význam. Po celou dobu působení jeho prorocké oči vyhlížely toužebně toho, *který má přijít po něm*.

Uvědomuješ si, jak vznešené je to poslání – být svědkem samého Boha? Není to snad hlavním smyslem tvého života? Čím větší je to vyznamenání, tím větší je to i závazek. Jan na sebe upozornil nejen svým křtem, ale především svou velkou osobní kázní, odříkáním, postem a vytrvalou modlitbou v ústraní a vysloužil si tak pověst *proroka, ba více než proroka*.⁽¹⁾ Na jeho příkladu poznáváš, že Bůh pokládá svědectví člověka za opravdu účinné a přiměřené. To však předpokládá, že sám život svědka je živým důkazem jeho opravdovosti a autentičnosti. Chceš-li sloužit Bohu jako věrohodný svědek, potřebuješ vstoupit do Janovy školy.

Jan po celou dobu upozorňoval své posluchače, aby nezaměřovali svou pozornost a očekávání k němu samému, ale k *Tomu, který má přijít*. Upřímně vyznává, že ačkoliv zatím nezná toho, na kterého čeká, ani na chvíli nepochybuje o tom, že se mu v pravý čas ukáže. Nevydává přece svědectví sám od sebe, nechystá se představit svého známého. Sám Otec mu mezi všemi kajícími, kteří sem přicházejí, označí svého Syna jasným znamením Ducha Svatého a vnukne mu nejuvštější slova svědectví.

Nyní nastává chvíle, na kterou čekal. *Spatřil Ježíše, jak jde k němu*. Bůh se dává poznat těm, kteří na něho čekají s upřímnou touhou, trpělivou pokorou a vytrvalou kázní. Jan prožívá podobné pohnutí, jaké zakusil ještě před svým narozením při Mariině návštěvě.

Vítá Spasitele slovy radosti, která jsou současně výrazem hluboké víry, pokorné úcty a prorockého svědectví: *Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa*. Kolikrát jsi už ta slova slyšel, kolikrát sám vyslovil! Pokus se

dnes proniknout nově k jejich podstatě, jako bys je slyšel poprvé. Ježíš je nová Oběť, která ruší všechny dosavadní. Otec dovoli, aby na jeho Syna vztáhl ruku jako na obětní zvíře, a přijme tuto oběť s takovým zalíbením, že to vyváží všechny hříchy celého světa. A Syn toto poslání s ochotou a poslušností přijímá. *To je ten, který má přijít. Ve svitku knihy je o něm psáno: „Hle přicházím. Rád splním tvou vůli, můj Bože.“*⁽²⁾ *Stanu se světlem národů, aby se má spása rozšířila až do konce světa.* Poděkuj Janovi za jeho svědectví a pokloň se Beránkovi.

Jsi svědkem veliké chvíle dějin spásy. Poslední starozákonní prorok, největší, jaký se narodil z ženy⁽³⁾, předává štafetu prvnímu Proroku Nové smlouvy. Smysl Janova života tak dochází svého naplnění. Jeho svědectví je naprosto jednoznačné a nepřipouští pochybnosti. Dříve než Ježíš poprvé veřejně vystoupí, aby hlásal příchod Božího království, potvrzuje Jan, že je to *Mesiáš, Syn Boží* a Bůh sám, který přišel *křtít Duchem Svatým*.

Naplnuje se tak současně také poslání vyvoleného národa v dějinách spásy. Celá tisíciletí toužebně očekával Vykupitele a připravoval jeho příchod. A nyní ode dávna žádaný Vykupitel stojí před nimi. Vzešel z tohoto národa jako potomek Abrahámův, Izákův a Davidův. Čím to, že autorizovaná zpráva o jeho příchodu se setkává s tak malou odezvou právě u předních představitelů tohoto vyvoleného národa? Jsou příliš zaujati svými osobními aspiracemi a subjektivními představami. Postavili do středu svých zájmů nikoliv Boha, ale sami sebe a svou vlastní kariéru. Za současných okolností dávají přednost mesiáši, který by vystoupil jako mocný vůdce, osvoboditel z cizího područí a mstitel, kdežto Jan jim představuje opak: beránka, o kterém říká Izaiáš, že se *nechá odvést na porážku*. Nic takového nyní nepotřebují. Nemohou Janovi rozumět, protože jejich svět je na hony vzdálen světu Janovu i Ježíšovu. Neuplynou ani tři léta a budou násilím prosazovat svou i za cenu, že Ježíše odstraní, protože takový Boží plán jim nevyhovuje. Jejich tragédie je v tom, že právě jejich vzpoura proti Boží vůli ji přivede k naplnění, ale bohužel jim samým to nebude *ku povstání, ale k pádu*.⁽⁴⁾

Nežijesh také v představách, že Bůh má způsobit svou vůli tvým představám a tvému očekávání a že je tu jen k tomu, aby ti byl ve všem k dispozici? Nehleďš v jeho prorockých spíše naplnění svých aspirací než výzvu ke změně života, abys byl plně k dispozici jeho nejsvětější vůli? Nepokoušej se jeho prozřetelnost, která všechno přesahuje,

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,3.5–6

Hospodin mi řekl: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mne utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmene a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. čtení – 1 Kor 1,1–3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce Boží v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povolání do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vyzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 1,29–34

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

vměstnat do své porušené malosti, nýbrž otevři se jí s pokornou otevřeností a bezvýhradnou důvěrou.

Poklekni před Beránkem a vzdej mu božskou poctu. *Sestoupil z nebe, ne aby činil vůli svou, nýbrž vůli toho, který jej poslal.*⁽⁵⁾ Během svého působení to bude opakovaně zdůrazňovat nejen slovem, ale především svým životem a konečně svou smrtí. Vyznej před ním, že přijímáš Janovo svědectví a že se mu nabízíš, aby tě přijal mezi ty, kteří o něm před všemi *vydávají svědectví a vyznávají jméno Ježíše Krista, Pána našeho i jejich: Hle, přicházím, rád splním Tvou vůli!*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 11,10 ; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 40;

⁽³⁾ Mt 11,11; ⁽⁴⁾ srov. Lk 2, 34; ⁽⁵⁾ Jan 6,38;

⁽⁶⁾ resp. žalm 40

Svatý Damián de Veuster 1840 - 1889

V roce 1873 se tento belgický misionář rozhodl, že půjde na Molokai, poloostrov na Havaji, na kterém jsou soustředěni malomocní a ponecháni sami sobě. V roce 1885 se sám nakazí. R. 1889 umírá po 16 letech služby těmto vyhoštěným - Damián de Veuster, který se pro malomocné stal malomocným.

Damián je jeho klášterní jméno, které pochází z řečtiny a znamená *krotitel*. Narodil se 3. ledna 1840 a dostal při křtu jméno Josef. Byl sedmý z osmi dětí, syn malorolníků z blízkosti Leuvenu v Belgii, kteří zde vlastnili prostý dům a kousek pole.

Otec František jako hlava rodiny je praktikující katolík. Matka Anna Kateřina je velmi zbožná žena a předává svým dětem pečlivě poklad víry. Jedna kniha obzvláště děti fascinuje: je to sbírka životopisů světců, především poustevníků, ze které jim matka předčítá.

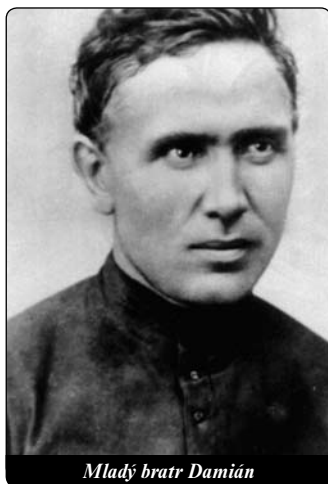
Povolání

Josef je dítě jako každé jiné. Rád si hraje se svými kamarády, rád se podílí na klukovských zkouškách odvahy a šarvátkách, ze kterých si občas donese různé šrámy. Současně však miluje také samotu. Ve 13 letech má dosti síly, aby vykonával někdy dosti těžkou práci. Pro otce je budoucnost syna jasná: zůstane v domě a bude pracovat na poli. Pět let sdílí Josef život v otcovském domě a vyrůstá z něho zručný a statný sedlák. Ale tento život ho neuspokojuje. Hledá něco jiného...

Tři jeho sestry si zvolily řeholní život. Jeho nejstarší bratr vstoupil do kongregace Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie. I Josef pocituje přání následovat Ježíše v řádovém životě a je si jist, že je k tomu povolán. Svým rodičům, kteří tím nebyli zrovna nadšeni, napsal:

Nevěřím, že byste mi zakazovali přijmout tento stav, protože Bůh mě k němu volá a já musím poslouchat. Víte, milí rodiče, že si všichni sami musíme zvolit stav, abychom pak v něm byli opravdu šťastní. Proto není pro mě smutné, že mě Bůh volá k tomuto stavu.

S těžkým srdcem souhlasí František i Anna Kateřina a Josef vstupuje v 19 letech do kon-

Mladý bratr Damián

gregace Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie v Leuvenu, kde ho již jeho bratr s radostí očekává.

Bratr Damián

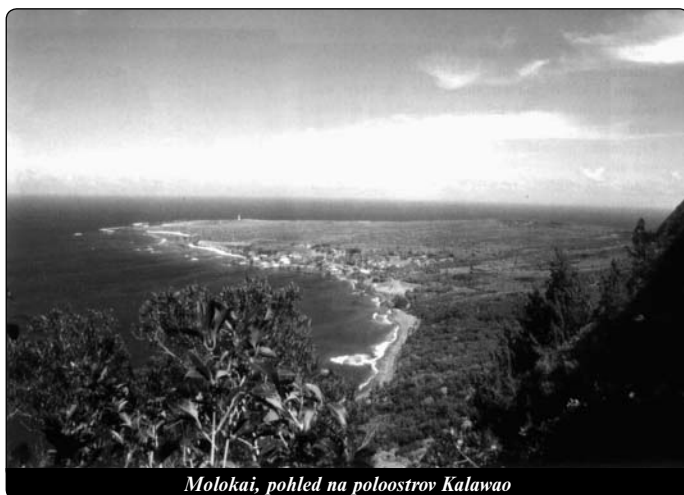
Život v klášteře je zcela podle Damiánovy chuti. Liturgie a život modlitby ho hluboce uchvacují. U svých spolubratří je velice oblíbený, všichni jsou rádi v jeho společnosti, i když je jeho povaha podle běžných představ poněkud bouřlivá. Také se hodně směje a bratr se domnívá, že ho bude muset napomenout k větší umírněnosti. Jeho zjev a vystupování na sou-

časníky velice působí. Je robustní, překypuje vitalitou a má skálopevné zdraví.

Tato první léta v klášteře formují Damiána na rozhodného, vnitřně hlubokého a zralého muže. 7. října 1860 jako 21letý skládá své věčné sliby. Studium teologie absolvuje v Paříži a nepůsobí mu to žádné potíže, i když je typ spíše praktický než intelektuální. Uprostřed ruchu velkoměsta, který mu připadá melancholický, roste jeho touha odjet daleko do misijních krajin.

„Jdu místo tebe!“

V roce 1863 potřebuje misijní společnost nové bratry pro misi na Havaji. Je vybrán také jeho bratr Pamfil, který mezitím již přijal kněžské svěcení. Damián, který u toho právě nebyl, nese s těžkým srdcem, že musí zůstat. Když však Pamfil krátce před odjezdem do Honolulu onemocní tyfem, vzniká otázka, kdo na jeho místo. Damián projevuje živý zájem, a když obdrží dovolení, běží pln radosti do pokoje svého bratra, aby mu oznámil: *Jedu místo tebe!* Rozloučí se se svou rodinou a s maminkou vykoná poslední pouť na mariánské poutní místo.

Molokai, pohled na poloostrov Kalawao

Moje bolest z odloučení od rodiny a vlasti byla velká, ale Kristus řekl: Jděte ke všem národům a učte je. A on je především misionář.

Zcela neočekávaně se tedy Damián stává misionářem. Je mu 23 a je plný odvážné naděje, že bude moci vykonat velké věci.

Plavba misionářů z Brém do Honolulu trvala pět měsíců. Damián popisuje, že cesta byla opravdový očistec, s nebezpečnými větry, hrozivými vlnami, nebezpečnými horečnatými onemocněními a mořskými nemocemi. Konečně na jaře 1864 dorazila loď do přístavu Honolulu, hlavního města Havaje, které mělo tehdy 60 000 obyvatel. Rodičům napsal: *Milí rodiče, nejsem schopen popsat Vám, jakou spokojenost a radost cítí misionář v srdci, když vidí po pěti-měsíční plavbě... konečně pevninu své nové vlasti.*

Nejdříve vstupuje do misijní koleje, aby se připravil na kněžské svěcení, které pak přijímá 21. května 1864. *Milý Pamfile! Při tvé primici byli rodiče a sourozenci, ale já jsem měl kolem sebe jen devět dětí... Kdyby mé srdce nebylo tak tvrdé, jak je, rozpustil bych se jako vosk, když jsem podával poprvé chléb života asi stovce lidí, kteří nedávno klekali před svými starými božstvy. Své největší povinnosti a závazku je si plně vědom: Milí rodiče! Jak velké jsou moje povinnosti! Nezapomínejte na tohoto ubohého kněze, který ve dne v noci běhá přes vulkány sopečných ostrovů a hledá ztracené ovce. Modlete se za mne ve dne v noci, protože kdyby mi Bůh byl odňat na jediný okamžik, v té chvíli bych upadl do jámy, ze které chci vytahovat druhé.*

Misionář

Damián se rychle naučil havajskou řeč; brzy byl schopen domorodce zpovídat. V jeho okrsku bylo asi 2000 Havajců, méně než polovina byli katolíci. Damián je na jedné straně knězem pro ty, kteří jsou již

obrácení, na druhé straně přivádí nevěřící k Bohu. Na silně rozeklaném ostrově musí překonávat velké vzdálenosti, aby dospěl k domorodcům: na koni, pěšky, v kanoi, někdy i jako plavec. *Velice miluji naše chudé domorodce a dělám pro ně všechno, co jen můžu. I oni mě mají rádi, tak jako rodiče milují své děti. Vzájemnou náklonností, jak doufám, je přivedu k Bohu.* Některé vesnice jsou velice špatně přístupné: propasti, kamenné stěny, divoké řeky... Jeden Damiánův spolubratr, který současně s ním přijel na Havaj, byl po osmi dnech u konce svých tělesných sil.

Domorodí obyvatelé jsou velice otevření a podporují své otce i při jejich projektech výstavby. *Posvěcení nové kaple je zde vždy velkým svátkem. Je zde zvykem po skončení důležité práce vystrojit velkou společnou hostinu. ... Po kázání a modlitbě přišlo asi tisíc lidí na oběd. Všichni domorodci jedí rukama, můžeme si ušetřit námahu, abychom pro ně obstarávali lžíce, každý má svůj příbor stále s sebou. Sednou si se zkrříženými nohama na zem, to je velmi praktická metoda. Stoly ani židle nejsou potřebné. ... Odpoledne mi dalo obrácení opravdových hříšníků ve zpovědi mnoho útěchy. Tak se misionáři uprostřed strádání dostává někdy potěchy, jakou si nikdo neumí představit.*

A Damián tuto útěchu určitě potřebuje, protože ve svých dopisech líčí, jak těžké je osvobodit domorodce ode dvou neřestí: sexuální promiskuity a rituálních obětí zvířat, které přinášejí za uzdravení nemocných. Damián vidí jasně, jak obojí tyto lidi pustoší, ale sám je zcela bezmocný v boji proti nim. Bez útěšnosti, osamocení a skleslosti všechno velice ztěžují a přivolávají černé myšlenky. Jeden mladý francouzský kněz, který přišel v roce 1868 jako posila, mu pomáhá. Damián v něm najde druha a zpovědníka. Píše své sestře: *Celkově mám mnoho trápení a málo potěchy. Jen mi*

Damián - postižený malomocenstvím

lost shůry činí břímě lehčím a příjemnějším.

Molokai

R. 1850 se na Havaji rozmohla poprvé lepra. V krátkém čase se z ní stala národní epidemie a ani vláda ani obyvatelstvo neměly proti ní účinný lék. Zbývala jediná, byť drastická možnost: izolovat nemocné a chránit zdravé před nákazou. Místo vyhnanství – ostrov Molokai. Obyvatelstvo bralo zákony týkající se malomocenství velice vážně a v přístavu Honolulu se při loučení odehrávaly doslova lidské tragédie. Měsíc co měsíc odjížděly plně obsazené lodě s malomocnými na Molokai, kde v kolonii malomocných Kalavao panovaly strašné poměry. Kromě hrozných nemocí zde vládla velká anarchie: zatímco silnější se jakž tak drželi nad vodou,

Otec Damián na smrtelném loži

slabší hynuli ve velké bídě. Vláda se dokonce rozhodla, že bude nakažené prohlašovat úředně za mrtvé. Havajané říkali o Molokai: *Na tomto místě není žádný zákon. Pravý vládce na Kalavao je smrt.*

O Velikonocích 1873 se vydá Damián na cestu, aby se setkal s biskupem při svěcení jednoho kostela. Přišel mu sdělit, že jednou slyšel vnitřní hlas, že se z této oblasti nikdy nevrátí. Biskup s ním hovoří o katastrofálních okolnostech, za jakých lidé na Molokai umírají, ale hned dodává, že nebude od nikoho žádat, aby tam odešel, ani na krátký čas. Tento den, tento rozhovor znamená obrát v Damiánově životě. Nepochybuje o tom, že Boží vůle ho posílá na Molokai a že jeho dosavadní život byl přípravou na tento nový, poslední úsek jeho života.

Život ve smrti

10. května 1873 přichází Damián na Molokai a právě tento den vybrala církev za den jeho památky. Nevzal si s sebou na ostrov doslova nic kromě svého breviáře. První týden spí pod širým nebem. Nemůže se rozhodnout, zda má sdílet některou chatrč spolu s nemocnými. V osadě je 600 malomocných, Damián je jediný běloch s nenarušeným tělem. Jeho život jako pastýře malomocných se rozvíjí v nepředstavitelném prostředí: strašné postavy, červi, zápach, který bere dech, hrozně

tělesné i duševní strádání. Jiní kněží, kteří ho občas navštěvují, se zможou pouze na pláč.

Damiánovi připadá nejdříve velice obtížné se všemi vyjít a všem vyhovět. *Když jsem v jejich obydlí, musím často vycházet ven na čerstvý vzduch, jejich dech zamořuje ovzduší. Někdy když zpovídám nemocné, jejich otevřené rány jsou plné červů, jako by to byly mrtvolky v hrobě, musím si zacpat nos.*

I když má Damián velmi pevné zdraví, mluví stále více o nás malomocných, slova, která se na konci jeho života naplní do písmene.

Damián de Veuster na jaře r. 1889

Pravidelně navštěvuje nemocné v jejich chýších a postupně ho to stojí stále méně sebezapírání. Žije a pracuje s radostí a *jí s chutí*, jak napsal matce v jednom dopise. Každého nemocného navštíví jednou týdně.

Damiánovo působení na Molokai vyvolává všeobecné uznání u havajské veřejnosti. Mnozí jsou dojatí jeho obětavostí a brzy začne dostávat dary, které rovnoměrně rozděluje mezi nemocné. Je na Molokai nejen knězem, ale nese titul „muž se 36 řemesly“: stlouká rakve, kope hroby, pomáhá znovu zbudovat domky pobořené za bouře, je zahradníkem a správcem. Protože dlouho není přítomen žádný trvalý lékař, praktikuje P. Damián amatérsky medicínu. Předepisuje jednoduché léky, čistí a obvazuje otevřené rány. Během let se

díky neúnavné činnosti a lásce P. Damiána změnil osada malomocných v opravdové společenství, aniž bychom chtěli cokoli idealizovat. Současně přetrvávají nepřekonatelné těžkosti, dostává se mnoho bolestných zkoušek, zvláště kvůli spolupracovníkům, kteří by ho měli vlastně podporovat. Bylo to pro Damiána těžké zkoušky trpělivosti, protože mám takový výbušný charakter.

My malomocní

Počátkem 80. let pocítil Damián poprvé bolest v levé noze. R. 1884 jej vyšetřil lékař a konstatoval: lepra. Nemoc se neú-

prosně šíří a Damián se s tím nejdříve těžce smíruje. *Straslivou nemoc, která z Božího dopuštění nyní u mne propukla, jsem očekával od prvního příchodu a předem jsem ji dobrovolně přijal. Doufám, že náš Pán mi dá potřebné milosti, abych mohl za ním nést svůj kříž na naši zvláštní Golgotu Kalavao.*

R. 1886 P. Damián upadl během mše svaté, nemoc napadla jeho plíce. I jeho vzezření je poznamenáno malomocností: ruce a nohy jsou napuchlé, čelo je hluboce zvráskované, nemá žádné oční řasy, jeho tvář je znetvořena.

na. Přesto pracuje dále, jak jen to jde.

13. dubna 1889 je jasné, že nastává konec. Damián už není schopen vstát, stále více ztrácí vědomí. Přítomným řekne, že u jeho lůžka stojí dvě postavy, jedna v hlavách a druhá v nohách, ale neřekne, kdo je to. 15. dubna konečně umírá ve věku 49 let.

Již před několika lety si vyhlédl své místo na přilehlém hřbitově. Uprostřed jiných 2000 zemřelých, tam bude pochován.

Jeho osud, život a působení vzbudily obdiv už za jeho života. R. 1936 jsou jeho tělesné

Hrob sv. Damiána de Veuster na ostrově Molokai

ostatky přeneseny do Belgie do Leuvenu. Papež Jan Pavel II. ho prohlásil r. 1995 v Leuvenu za svatého.

Z FuL 117/2004 přeložil -lš-

„Jsme stále obklopeni zázraky“

Česko-indická nemocnice Pěstouna Josefa pro malomocné a nemocné tuberkulózou v Indii

„Jsme stále obklopeni zázraky“ – takto uváděl svá kázání v Praze, Lidečce, Brně a Štítarech ve dnech 11. až 13. června otec biskup Felix z Indie, v jehož jamshedpurské diecézi (federální stát Jarkhand) už staví LL – LIKVIDACE LEPRY nemocniční komplex pro malomocné a nemocné tuberkulózou.

A pokračoval: „Zázrak je, že k nám do naší země, kde jsme byli vykořisťováni a negramotní, v druhé polovině devatenáctého století přišli belgičtí misionáři, do země, kde jsme nevěřili v Boha. A přinesli nám Ježíšovo slovo. Zázrak je, že pak k nám v roce 1948 přišli další misionáři – Američané, kteří viděli, že lid je zde velice chudý, negramotný, neznalý hygieny a nic neví o zdravotnictví, a pomohli nám vybudovat školská a mnoho sociálních zařízení. A zázrak je, že k nám od vás přišli z LL – LIKVIDACE LEPRY a staví nám nemocnici.“

Po mši sv. měl otec biskup přednášku, z které vyjímáme:

„Po stu letech příchodu křesťanství k nám je nás nyní v mé diecézi 60 000.

Jamshedpurská diecéze je velmi velká (asi jako Česká republika)

a má 9 200 000 obyvatel, z nichž 60 000 jsou katolíci a 51 000 jiní křesťané. Ostatní obyvatelstvo jsou převážně hinduisté. Z 60 procent jsou to chudí zemědělci. Náš dědeček byl první, kdo přijal křesťanství. A všechny děti byly pokřtěné. Tatínek vystudoval u jezuitů a stal se učitelem. Bylo nás 11 dětí. Rodiče nás posílali do kostela. Střídali se, jednou šla maminka, podruhé tatínek. Ale my děti jsme musely chodit denně všechny.

Všichni studovali u jezuitů. Měly dvě sestry se staly řeholnicemi. Já sám po studiích v Bombaji a v Římě jsem byl v roce 1997 vysvěcen na biskupa.“

Otec biskup u nás není jako turista. Po své vizitační cestě v Kanadě, USA a Římě se zastavil i u nás, kde s námi projednával smlouvu o výstavbě a provozu nemocnice pro malomocné a tuberkulózní v Bhilajipahari, česky Medvědí hora, neboť, jak uvádí ve své zprávě: „V této oblasti velkého výskytu lepry a TBC je velmi, velmi potřebná nemocnice. Do stávajících vládních či privátních nemocnic pro velkou vzdálenost a bez peněz nemají nemocní naději ani možnost se dostat. V důsledku toho je zde velmi vysoké procento úmrtnosti.“

Projekt obsahuje: nemocnici s třiceti lůžky, dispenzář nebo-li kliniku, mobilní kliniku, která bude zajíždět do okruhu 50 kilometrů a zde bude vyhledávat a ošetřovat malomocné a nemocné na TBC, ubytovny pro personál, konvent pro sestry, kapli atd. To je zhruba obsahem smlouvy. Ale v hrubé stavbě stojí již dispenzář a konvent. Na jaře 2005 se má začít léčit v dispenzáři. A do konce roku 2005 má být hotova i nemocnice. Náklady – 12 milionů Kč. LL má připravené peníze na zaplacení, a to bez pomoci našeho státu. Je to díky tisícům obětavých dárců – čestných členů LL – křesťanů.

Do této oblasti LL posílá od roku 2002 po návštěvě předsedy LL, který se seznámil s těžkým bojem proti lepře a explozi TBC, velké zásilky léků. A dvě naše sestry boromejky byly v roce 2003 rok a půl na stáží právě u malomocných. Osvědčily se velmi dobře nejen při ošetřování, ale i při organizování projektu.

Výstavba tohoto nemocničního komplexu byla zahájena již letošního roku na jaře. Už je postaven dispenzář – ambulance se čtyřmi lůžky a laboratorii. Do provozu

bude uveden na jaře 2005 a doplněn mobilní klinikou, která bude zajíždět do vzdálenějších oblastí a tam vyhledávat nemocné a tuberkulózní pacienty. V hrubé stavbě je i konvent pro sestry a kaple. Dále je vyhloubena studna se silným zdrojem vody a rybník – tři metry hluboký rezervoár pro zásobu užitkové vody v období sucha. Komplex bude vybaven solárním zdrojem energie.

Nemocnice o třiceti lůžkách bude sloužit pro dlouhodobě nemocné leprózní a tuberkulózní pacienty. Do konce roku 2005 má být hotova současně s ubytovnami pro zaměstnance a hosty či brigádníky.

12 milionů Kč činí náklady na celý komplex při nutném moderním zařízení. Díky našim dárcům, bohudíky, to bude umožněno. Na nákladech na provoz a na vnitřním zařízení se bude podílet i jamshedpurské biskupství. Léky, které posíláme zdarma i jiným leprastanicím a nemocnicím v rozvojovém světě už dvanalet, budeme dodávat i sem. Věříme, že nás v tomto konání vede Bůh.

Za výbor LL Jiří Holý

NOVÉ KONTO:

LL – LIKVIDACE LEPRY
Londýnská 44, 120 00, Praha 2
č. ú.: 189914227/0300
v. symbol: 111

Pasivita dobrých je vítězstvím zlých

Novoroční homilie olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

Dnešním dnem vstupujeme do nového roku, který přijímáme jako velký Boží dar. Je to jako bychom vstupovali do nového prostoru, který ještě neznáme, nevíme, co nás čeká. Proto začínáme prosbou o Boží požehnání, o stálou Boží přízeň, a totéž přejeme jeden druhému. Takové přání je vyjádřením víry v Boží dobrotu a lásku i v jeho moc a ochranu. Jinak bychom přece nespolehalí na Boží požehnání jako na největší jistotu šťastné budoucnosti!

Díváme-li se zpátky na uplynulý rok a vidíme třeba přírodní katastrofu v Asii, ptáme se: nemůže nás potkat taky něco zlého? Nebo nás napadne biblická otázka lidí, kteří se ptali Ježíše: *Byli ti, co zahynuli při pádu věže v Siloe, větší hříšníci?* Ježíš nám odpovídá stejně jako tenkrát: *Ne, ale jestli se neobrátíte, zahynete stejně.* Ty události nás vyzývají k modlitbě za zemřelé oběti, k modlitbě za ty, kteří je oplakávají a nesou kříže stresu a traumat, ale vyzývají nás také k otevření srdcí i štědrých rukou. Vyzývají nás k připravenosti odejít, kdykoliv Pán zavolá. Učí nás žít v důvěře.

Dnes slavíme Matku Boží, Pannu Marii, a s důvěrou ji prosíme o přímluvné modlitby za nás. Vždyť *nebylo slyšáno, že by koho neslyšela*, jak často zpíváme. Opření o tyto jistoty chceme s nadějí vykročit do nového roku.

Z iniciativy Svatého otce je první leden už řadu let dnem modliteb za mír, protože bez míru si těžko můžeme představit šťastný rok. Pro své poselství letos papež vybral jako heslo citát z listu svatého apoštola Pavla Římanům: *Nedopusť, aby tě zlo přemohlo, nýbrž přemáhej zlo dobrem.* Budovateli pokoje jsme všichni, i když nemáme moc a vliv jako mocní tohoto světa. Stejná zásada ovšem pla-

tí pro všechny. Ke zlu nesmíme být lhostejní a neteční. Hráz zlu je třeba postavit z dobra. Jak říkával jiný papež: *Pasivita dobrých je vítězstvím zlých.*

Zlo má vždy tvář a jméno lidí, kteří si zlo dobrovolně volí, když se rozhodují pro hřích, když odmítají Boha a jeho lásku, jeho řád. Proto chceme-li vítězit nad zlem, je nezbytné zahájit velké dílo výchovy svědomí, které by vychovávalo všechny, především nové generace, k dobru. Člověk nežije na světě sám. Proto není možné, aby budoval dobro, blaho a pokoj jen pro sebe. Sám bude mít podíl na obecném blahu a pokoji, když ho budou mít i jiní. Obecné blaho má však také duchovní rozměr, protože posledním cílem celého stvoření je Bůh. Křesťané kromě toho vědí, že Ježíš přinesl světlo do uskutečnění pravého obecného

blaha lidstva. Ke Kristu směřují a v něm vrcholí dějiny.

Dnešní globalizovaný svět musí umět i nejnovější dobra, pocházející z vědeckého poznání a technického pokroku, dát do služby všem lidem, aby nebyli někteří lidé či celé národy, vytlačováni na okraj společnosti. Bohatí musejí umět být solidární s chudými a to platí i o celých národech a světadílech. Není možné třeba vozit z Afriky levné suroviny a zboží a ještě si myslet, že je to spravedlivé, když si tím Afričani vydělají na chleba, ale ne už na vzdělání a boj s nemocemi. Africké národy musejí vzít do svých rukou vlastní osud a vlastní kulturní, občanský, sociální a ekonomický rozvoj. Afriku nelze stále jen pomáhat jako chudému, z jehož chudoby sami bohatneme, ale je třeba ji vzít jako vážného partnera, odpustit dluhy, které jsou důsledkem špat-

ně chápané spravedlnosti. K tomu je ovšem třeba nová politická kultura. Výchova k ní chce čas. Než se toho dosáhne, je ovšem potřebné pokračovat v pomoci a já v této chvíli děkuji všem, kteří podporují akce Misijního díla a Charity ve prospěch těchto potřebných.

Boj se zlem může být veden jen zbraněmi lásky. Když dobro zvítězí nad zlem, vládne láska, a kde vládne láska, tam vládne mír. A Svatý otec končí své novoroční poselství připomínkou Roku Eucharistie – nejvyšší svátosti lásky a pramenu každého společenství. Eucharistie nás vtahuje do společenství s Ježíšem a skrze něj do společenství s každým člověkem. Mocí Kristovy smrti a vzkříšení, které se při mši svaté zpřítomňují, jsme osvobozeni od zla a uschnouti konat dobro.

Kéž dobře prožívané mše svaté a posvátné chvíle trávené u svatostánku v rozhovoru s Ježíšem – a já bych si moc přál, abychom v tomto roce byli u svatostánku častěji – nám mimořádně pomohou k vnitřní svobodě od zla a k odvážnému budování hráze dobra proti každému zlu.

Matka Boží je pro nás nejlepším příkladem. Protože uměla říkat Bohu jasné ANO, a to i tehdy, kdy celému Božím tajemství nemohla rozumět a musela čekat problémy, stala se tato pokorná dívka Matkou Boží. Skrze ni vstoupil do dějin novým způsobem Bůh, skrze ni přišel Vykupitel lidstva, vítěz nad zlem i nad smrtí, dárce pokoje. Vstoupíme-li do nového roku nejen s prosbou o Mariinu přímluvu, ale také s rozhodnutím žít tento rok jako druhá Maria a ve svém prostředí a postavení se snažit říkat Bohu na každé jeho přikázání a poznání jeho vůle jasné ANO jak slovem, tak skutkem, pak můžeme vykročit s nadějí, že v tomto roce najdeme více dobra, pokoje a štěstí. Když po Mariině vzoru je budeme do světa sami vnášet, bude to požehnaný rok.

ARCIBISKUP GRAUBNER VYZVAL K BOHOSLUŽBÁM ZA OBĚTI PŘÍRODNÍ KATASTROFY V ASII A K PODPOŘE SBÍRKY ČESKÉ KATOLICKÉ CHARITY

Mši svatou za oběti přírodní katastrofy v Asii celebrou olomoucký arcibiskup Jan Graubner spolu se světicím biskupem Josefem Hrdličkou v den slavnosti Zjevení Páně, ve čtvrtek 6. ledna 2005. Při této příležitosti se uskutečnila sbírka na pomoc postiženým v této oblasti.

Arcibiskup Graubner vyzval i ostatní farnosti olomoucké arcidiecéze k následování a k podpoře sbírky, kterou organizuje Česká katolická charita na pomoc obětem tsunami. Číslo konta 369 - 369 369 369/0800 u České spořitelny Praha 1 (při platbě složenkou uvádějte číslo účtu ve tvaru 369 0369 369 369/0800); variabilní symboly: 1071 - Indická republika, 1151 - Indonésie, 1711 - Srí Lanka.

Varovná slova

28. prosince, dva dny po katastrofálních událostech v Bengálském zálivu, přinesla nám jedna paní zažloutlý list s tužkou psaným rukopisem překladu, který si její strýc farář pořídil v roce 1946. Pro pozoruhodnou aktuálnost textu rozhodli jsme se jej zveřejnit.

Slova, která pronesl Spasitel k Terezii Neumannové v roce 1946

Já jsem blízko. Země se bude chvět a třást, bude to strašné. Bude to malý soud nad světem. Ale nebojte se. Já jsem s vámi. Budete jásat a děkovat. Moji věrní, kteří mě očekávají, mají moji ochranu, milost a lásku. Pro ty, kteří nežijí ve stavu posvěcující milosti, to bude strašné. Andělé spravedlnosti jsou již rozesláni do všech úhlů světa.

Zjevím se lidstvu a každá duše pozná mne jako pravého Boha. Je pět minut před dvanáctou. Já přicházím a již stojím přede dveřmi. Země se bude třást, lidstvo bude naříkat. Dílo Ducha Svatého se naplní. Již před stvořením světa jsem měl toto dílo duchovní obnovy světa na mysli. Závist a nemravnost, které se rozmohly všude na světě, jsou dáblovým dílem. Kdybych jednal jen podle spravedlnosti, musel bych vyhladit všechno lidstvo, ale ponechávám je svému milosrdenství. Misky Božího hněvu jsou již vylity na národy, ale brzy se bude nad národy vznášet anděl míru. Chci zahojit krvácející rány. Nad násilím zvítězí milosrdenství. Moji věrní ať nespí, jak se to stalo na hoře Olivové. Ať se stále modlí a získávají zásluhy pro sebe i pro druhé. Chystá se násilí, jaké tu ještě nebylo od stvoření světa. Já sám přijdu a zjevím světu svoji vůli. Ti, kteří trpěli, mají spoluúčast na mém utrpení na kříži.

Mé dítě, přijdu brzy, velmi brzy, co bude následovat, překoná všechno minulé. Matka Boží a všechny kůry andělské mi budou nápomocny. Peklo věří, že se již zmocnilo země, ale já mu ji vytrhnu. Mnozí se rouhají a budou se rouhat pro vel-

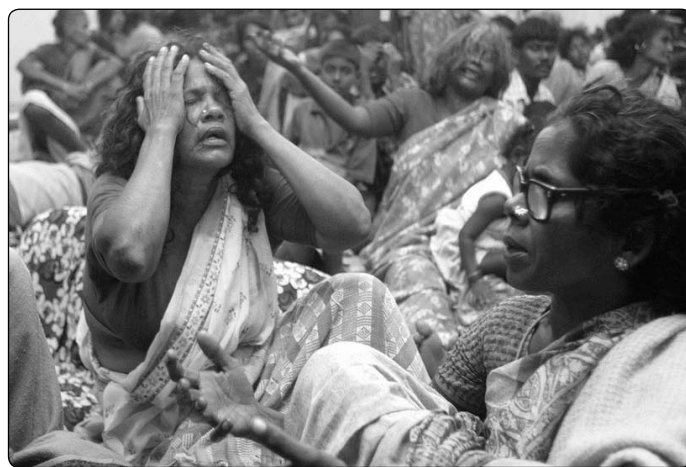
ké utrpení, ale já je musím opustit na lidstvo, aby bylo zachráněno.

Ale mnozí mě uctívají za ty, kteří se rouhají. Já přijdu a se mnou přijde na svět i pokoj. S hrstkou mých věrných znovu vybuduji své království. Moje milované děti, hodina se blíží, modlete se bez ustání a nebudete zklamány, já jsem shromáždil své věrné ze všech stran a oni mi budou vzdávat čest. Lidstvo pozná mou moc i mou lásku. Ukážu lidstvu svou moc a své slitování. Žádná fantazie, žádný rozum nikdy nepochopí lásku svého Boha.

Mé dítě, jak málo duší se modlí ke mně v duchu a v pravdě. Lidé se modlí ponejvíce jen ústy, ale jdou si svou cestou. Království, o které se modlíte v modlitbě Otče náš, přijde rychlostí blesku, rychleji, než lidstvo tuší. Blahoslavení, kteří mě očekávají, těm udělím zvláštní milost.

Přijdu se strašným hukotem hromu na zeměkouli jedné stu-

dené noci zimního měsíce. Hor-
ký vítr přinášející písek bude předcházet ošklivé počasí a úde-
ry jako údery cepu rozryjí zemi.
Ve spoustě mraků a rudých po-
žárů se budou míhat pustošící
blesky, které vše zažehnou
a spálí. Všechno, co se milisko-
valo s hříchem a co je jím na-

kaženo a hnije, musí být zni-
čeno. Vzduch se naplní jedo-
vatými plyny, sirou a smrtícími
výpary, budou rozmetány pyš-
né stavby, které byly zbudová-
ny ze smělosti, šilenství a opo-

jení jako znamení zvůle, která
vším opovrhuje. Anděl zhouby
a hněvu zpusťší jejich život, ři-
ši a vyhladí navždy falešný omyl,
který nikdy nebyl učením mého
evangelia. Za studené zimní no-
ci bude dunět hrom, až se budou
třást hory. Zavřete spěšně okeni-
ce a dveře, vaše zvědavé pohledy
nemají znesvětit to, co se bude
dít, protože to bude svatý Boží
hněv, který očistí zemi.

Pro tebe, zástupce, který ji
mi zůstal věrný: Shromážděte se
k modlitbě před mým křížem.

Volejte strážce a pastýře svých
duší. Postavte se pod ochranu
mé Matky a nestrachujte se pro
tyto věci, protože vám nemohou
uškodit. Doufejte v důvěře v mo-
ji lásku a nedopusťte, abyste po-
chybovali o své záchraně. Čím
pevněji budete důvěřovat v mo-
ji lásku, tím neproniknutelnější
bude hradba, kterou vás obklo-
pím. Bojujte za duše, které jsou
blízké mému srdci. Obětujte své
zkoušky, těžká pokušení, viditel-
ná i neviditelná souzení, jimiž
budete trápeni, za hříšné duše,
které miluje moje srdce, za mé
zbloudilé kněze, abych jim mo-
hl darovat v poslední hodině mi-
lost dokonalé lítosti. Moje láska
vám to vynahradí. Čekejte jeden
den a noc a den a noc a ještě je-
den den a noc, která přijde, utiší
hrůzy a s nastávajícím jitem vy-
jde opět slunce se svým světlem
a teplem a po hrůzách dlouhých
temnot. Přijde nový život spolu
s pokorným díkem. Žijte podle
mého ducha prostě, skromně,
v míru a lásce.

JAK SNÁŠET UTRPENÍ

*Kdo chce být oslaven jako svatí, musí nejdříve v tomto živo-
tě trpět tak, jak trpěli svatí. S nikým z nich nejednal svět dob-
ře, nýbrž všichni byli pronásledováni.*

*Nyní vám řeknu, jak si máte počínat v utrpení. Ten, kdo vi-
dí, že musí snášet utrpení od tohoto světa, musí se především
vzdálit od každého hříchu a snažit se, aby žil v milosti Boží. Ji-
nak všechno to, co trpí, není k ničemu. Je třeba říct, že bez mi-
losti je všechno utrpení neužitečné. Naopak ten, kdo trpí jako
já a trpí pro mne s odevzdaností do mé vůle, pro toho se všech-
no utrpení stane radostí. Proto když moji apoštolové museli tr-
pět a židé s nimi zle zacházeli, vrátili se s radostí, že byli hodni
vytrpět něco pro mé jméno.*

*Tak když vám posílám utrpení, je nutné, abyste řekli jako já:
Kalich, který mi dal Otec, má být ode mne vzdálen? Protože ja-
ké je dědictví křesťanů na tomto světě, když ne přijímat utrpe-
ní, které přichází z mé ruky, a pronásledování od tohoto světa?
Já jsem zemřel na kříži a moji apoštolové vytrpěli kruté mučed-
nictví. Můžete se nazývat mými následovníky, jestliže neumíte
snášet souzení s trpělivostí a odevzdaností?*

Ježíš ke Catalině Rivas 22. září 1996

DOKUMENT O HOMOSEXUÁLECH

Vatikán připravuje na příští rok nový dokument o homosexuálech a kněžském stavu. Otázka homosexuality nemá jen psychologický rozměr, nýbrž také různé odstupňování podle toho, zda je toto zaměření prožíváno, nebo ne. Proto se materiál zabývá otázkou „Co je to homosexualita?“ a „V čem spočívá homosexuální přitažlivost?“

Vatikán konstatuje, že lidé s homosexuálním sklonem nemohou být připuštěni k řeholním slibům ani kněžskému svěcení, protože by to bylo nemoudré a velice riskantní. Již první dokument na toto téma z roku 1961 mluví o tom, že taková kněžská služba s sebou přináší velká nebezpečí. Na podzim roku 2005 se budou konat inspekce v kněžských seminářích a vzdělávacích centrech v USA. Je to odpověď na četné případy pohlavního zneužívání. Již předem bude rozeslán závažný dotazník do 100 amerických kněžských seminářů.

TURECKÁ DĚTSKÁ BIBLE

Organizace „Kirche in Not“ připravila první vydání dětské Bible v tureckém jazyku. Z nákladu o výši 15 000 výtisků je 5 tis. určeno pro Turecko a zbytek pro západoevropské turecké křesťany.

Mezi 66 miliony obyvatel Turecka je křesťanů asi 100 000. Většina z nich patří k arménské apoštolské církvi. Katolíci jsou jednak v římskokatolické, jednak v arménsko-katolické a syrsko-katolické církvi. Jsou zde také řecko- a syrsko-pravoslavní věřící a různé protestantské obce.

ŘEHOLNÍ SESTRA DOSTALA PRÉMII 100 000 €

50letá řeholnice Kateřina Murfyová chtěla ušetřit a koupila si pro svůj let do Irsku levnější letenku u Ryan-Air Flug. Jako stomiliontý pasażér obdržela prémii 100 000 €. Řekla, že tuto zprávu přijala s naprostým klidem, protože ví, co s touto sumou podniknout. Dostanou ji ti, kteří to nejvíce potřebují.

TŘÍDA MATKY TEREZY

Hlavní třída v indické Kalkatě byla 11. prosince pojmenována na „Mother Teresa Road“. Bylo to plánováno již od jejího blahorečení 5. září 1997. Trvalo to však nějakou dobu, než všechna úřední místa dala své svolení přejmenovat dosavadní Park Street. Sestra Nirmala Joshi odhalila při té příležitosti bronzovou sochu velké apoštolky chudých z kalkatských slámů.

ODSOUZENÍ GENOCIDY

Slovenský parlament odsoudil genocidu, kterou spáchalo Turecko na Arménech za první světové války. Tato genocida si vyžádala 1,5 mil. lidských obětí. Slovensko se tak připojilo k obdobným usnesením parlamentů v Evropě, v Asii a v Americe. Děje se tak v souvislosti se snahou Turecka o přijetí do EU.

* * *

Turecký ministerský předseda Tayyip Erdogan vyzval všechny významné pravoslavné osobnosti, které pozval velvyslanec USA na americkou ambasádu, aby vrátily svou pozvánku a akce se neúčastnily. Učinil tak na protest, že v pozvání je Bartoloměj I. titulován jako ekumenický patriarcha. Erdogan se cítí touto skutečností pobouřen. Řekl, že to nikdy nepřipustí, protože to podle jeho názoru odporuje tureckým státním zájmům.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ve své lásce ztotožňuje. Před Božím zrakem se však ustavičně otevírá mnohem děsivější pohled, který my ani nechceme vidět. Pohled na každou duchovní mrtvolu je hroznější než pohled na pobřeží pokryté mrtvými těly, a těmito duchovními mrtvolami se doslova hemží naše města. Chodíme kolem ještě strašnějších hrůz, ale ty nás nijak neděsí, protože nám je nikdo nestaví před oči v pravém světle nebo je skrýváme za libozvučnějšími eufemismy.

Děsí nás hromadná smrt lidí na jednom místě. Lidé však umírají na mnoha místech ustavičně v počtech, které se nepočítají na tisíce, ale na miliony, umírají nikoliv během několika minut v útrokách vod, ale umírají dlouhé dny, měsíce a léta nepředstavitelnou bídou, bezmocností, hladem a nemocemi, kterých mohli být ušetřeni, kdyby se jim dostalo aspoň zbytků, které padají ze stolu těch, kteří mají hojnost. Kdo nám tyto počty a tyto hrůzy staví před oči?

Lidé umírají v počtech milionů dokonce dříve než se narodili, protože je zasáhla smršť lidského sobectví, která je přímo v matce trhá na kusy a vyhazuje do kontejneru, pokud je důmyslně nezardousila svými vynálezy na samém počátku jejich existence. A umírají tak přímo v místě, které mělo být pro ně rájem, které pro ně Bůh zvlášť stvořil jako bezpečné a láskyplné teplé hnízdo. Tyto hrůzy nám také nikdo nestaví před oči, naopak jsou decentně skrývány za eufemismy a hesly o svobodě rozhodování o vlastním těle.

Pokud jsou tyto katastrofy odpovědí Boží spravedlnosti, moudrosti a dobroty na naši hříšnost, Bůh nás o tom nenechává v nevědomosti. Učí nás a varuje, posílá nám své posly. Bylo tomu jak v dávné minulosti a je tomu tak i za našich dnů, jen je zapotřebí jim věnovat náležitou pozornost. A nikdo ať nepochybuje o tom, že vyplenit ze země nepravost je nejvyšším projevem Boží dobrotivosti, i když přitom zemřou i spravedliví, protože o ty je u Boha vždy postaráno. Máme přece výslovně uloženo, abychom bděli na mod-

litbách a byli připraveni v každém okamžiku na jeho příchod, protože nevíme dne ani hodiny. Jsem-li připraven na setkání s Pánem, kterého miluji, co na tom, zda umírám sám nebo najednou spolu s tisícem jiných lidí?

Jen si všimněme, jak nám promlouvají slova žalmů, které často čteme bezmyšlenkovitě:

Hospodinova je země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají. (24)

Bůh shlíží z nebe, je-li někdo, kdo má rozum, a ptá se po jeho vůli. Copak nevědí ti, kteří páchají nepravostí, že se budou trást strachem, jaký tu ještě nebyl?

„Nemám v srdci místo pro strach z Boha,“ lichotí si člověk ve svých očích. (36)

Proč se chlubíš zlem, hrdino? Zlo miluješ víc než dobro, klam více než spravedlivé slovo. Bůh tě smete provždy, popadne tě, z přibýtku tě vyvrve, vykoření tě ze země živých jako člověka, který nepokládal Boha za záštitu a doufal ve své veliké bohatství. (52)

Hospodin poráží cedry a nutí poskakovat Libanon jako býčka, Hospodin otrásá poušť Kadeš. Země se zachvěla, roztrásla se, hory se hnuly v základech. (18) *Svou mocí jsi rozkymácel moře.* (74)

Ostatní lidé, kteří na tyto rány nezašli, neodvrátili se pokáním od svých model a nepřestali se klanět démonům. Nezanechali svého vraždění, ani čarování, ani smilnění, ani krádeží (Zj 9,20-21).

Ptejte se na Hospodinu vůli, hleďte ustavičně jeho tvář, připomínejte si divy, které vykonal. Je to Hospodin, náš Bůh, který soudí zemi. (105) *Jeho hněv trvá jen okamžik, jeho přízeň však po celý život.* (29) *Řekl jsem: „Vyznávám se Hospodinu ze své nevěrnosti,“ a ty jsi ze mne sňal můj hřích. Ať se každý zbožný k tobě modlí. I kdyby se vzduly mohutné vody, k němu nedosáhnou.* (32)

Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.

Proto se bát nebudeme, i kdyby se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. (46)

-red-

Žena pro všechny revoluce

Město Gex ve Francii v roce 1789. Zuří teror Francouzské revoluce. Katolíci jsou pronásledováni, kněží a biskupové vězněni, posíláni pod gilotinu jako nevinné oběti těch, kteří provolávali „volnost, rovnost, bratrství“..., ale bez Boha.

V jednom šlechtickém domě rodu Rendu přijala matka tři děti, nyní vdova, navzdory obtížné ekonomické situaci do domu jako domácího neznámého člověka jménem Petr, který má nějaké divné chování, alespoň tak si to myslí jedno z dětí, sedmiletá Jana, která se narodila 8. září 1787.

Jednou v noci Jana nemohla spát. Vstala a vidí, že Petr slouží mši svatou.

„Kdo je to?“ ptá se dívka. Po nějakém čase, když si hrála se sestrami, rozbila panenku. Matka jim hrozí, že je potrestá, ale Jana hned odpoví: „Jestli mě potrestáš, řeknu všem, že Petr není... Petr.“

Matka jí vysvětluje, že „domáci“ je ve skutečnosti biskup z Annecy, který se v jejich domě ukrývá. Když ho pak Jana potkala, poklekla před ním a políbila mu ruce. Pochopila, že je pronásledován pro Krista a že pro něho riskuje svůj život.

Od toho okamžiku se stal pro ni Ježíš vším. Ten, pro kterého dobří lidé žijí a obětují svůj život, si zaslouží všechnu lásku.

S těmito pocity se Jana připravuje na první svaté přijímání. Maminka staví na domácí oltář v koutě ve tmě svícny se zhasnutými svíčkami. Jana si neobléká ani bílé šaty ani závoj. Přijímá Ježíše jako první křesťané v katakombách.

Když přišel do paláce opat Colliex, převlečený za sedláka, a podal jí svatou hostii, maličká se rozhodla, že bude žít jen pro Krista, milovat ho a získávat mu lásku druhých.

Modlí se za revolucionáře, kteří se pokoušejí rozbít církev: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí.“

Přítelkyně a sestra

Když bouře pominula, Jana nastoupila do školy sester voršilek v Gex a zde učinila objev, který změnil běh jejího života. V nemocnici objevila nemocné a chudáky. Cítí k nim mimořádnou náklonnost. A již jako 15letá žádá matku, aby mohla jít a sloužit v nemocnici. Zde potká slečnu Jacquinetovou, která se chce stát milosrdnou sestrou s „bílým kloboukem“, jak lidé říkají těmto sestrám, které se sklánějí k nemocným jako sestry a matky. Tyto sestry, které založil sv. Vincenc z Pauly a Luisa Marillacová v době kardinála Richelieu, okouzlují i Janu. Krátce nato ještě jako patnáctiletá odjede do Paříže, aby požádala o pří-

Sestra Rozálie

jetí mezi milosrdné sestry. Po několika letech přípravy se stane sestrou Rozálií a je ihned vyslána na praxi do pařížské čtvrti Sv. Marcela – do špinavých uliček, temných a zchátralých domů bez oken mezi lidmi postiženými

Sestra Rozálie hledá sílu pro svou činnost ve výhni lásky u svatostánku. Odtud začíná všechna její činnost, která ji přivádí k tomu, že pokládá chudáky za své pány.

Brzy ji zná celá Paříž a má ji ráda jako sestru a matku. Jejimi zamilovanými jsou právě ti, kteří nenávidí církev: přináší jim pomoc i Boha.

Její postava se stane legendární. Jeden muž od ní žebra přikrývky, ale pak je prodává, aby měl na alkohol. Rozálie mu večer pokrývky odmítne. Ale v noci nemůže spát a přemýšlí, že chudák ve své chatrči asi trpí zimou. Volají ji každou hodinu a ona jde z lásky ke Kristu. Jednou v noci ji volají k umírajícímu starému revolucionáři, který klně a nechce kněze, jen

Teofilo Patini (1840-1906): Na konci (Galerie moderního umění, Řím)

bídou a často se tu setká i s nenávisť. Nad Francií vládne Napoleon, ale v jejím srdci vládne jen Kristus.

Rozálii. Sestřička jde sama vykřičenými uličkami k umírajícímu. Rozmlouvá s ním, prosí Boha s celou vroucností ženy a rá-

Andrea Appiani (1754-1817): Batalion Montenotte (Milán)

no umírá muž smířen s Bohem a zaopatřen.

Své spolusestry učí jen tomu, aby dávaly: „Sestro, Bůh s vámi není spokojen. Proč jste nechala odejít toho ubohého promrzlého? Rychle mu musíme opatřit kamínka a dřevo.“

Jeden den v týdnu přijímá sestra Rozálie všechny v hovorně. Od bohatých přijímá dary pro chudé a od těch se učí odvaze rozmlouvat s bohatými. Mobilizuje tak Paříž i Francii.

Do její hovorny přišel jednou dvacetiletý mladík, čistý a spořádaný jako anděl. Byl to Bedřich Ozanam, který chce společně s několika přáteli vykonat něco pro chudé, aby tak vydali svědectví o Kristu. Rozálie jim dala seznam chudáků, kteří byli nejpotřebnější: „Pánové, jděte za nimi.“ Pod jejím vedením založil Ozanam Konferenci sv. Vincence a celý život byl „komplicem“ malé sestry bliženské lásky.

Nesmíme zabíjet, nýbrž milovat

V červnu 1830 propuká nová revoluce. Bratři přicházejí, aby zabíjeli své bratry. Rozálie neúnavně stoupá po schodech do podkrovní a sestupuje do chatrčí. Její šlechetná duše ví, že revolucionáři brzy vtrhnou do arcibiskupského paláce. Právě pařížský arcibiskup najde útočiště v jejím domě, podobně jako kdysi její matka skryla biskupa z Annecy, tajemného domácího.

V roce 1832 vypukla cholera. Dělá pogromy v chudých čtvrtích, bohatí berou nohy na ramena. Hlasatelé revoluce a pokroku bez Boha umí jenom diskutovat. Rozálie a Bedřich neúnavně slouží všem potřebným. Sestra organizuje pomoc, přivádí lékaře k nemocným, dopravuje je do nemocnice.

Když epidemie skončí, řekne jí někdo, aby teď myslela také na sebe, ale ona mu odpoví: „Sestra milosrdné lásky je patník, na který všichni, kteří jsou unaveni, mohou složit svůj ranec.“ Patník, který nevyžaduje ani poděkování.

V roce 1848 je další revoluce. Staví se barikády proti vojsku. Rozálie je přítomná tu i tam. Barikády jí nerozdělily srdce pro jedny nebo pro druhé. Ve čtvrti Saint Marcel je boj nejzarputilejší. Rozálie skrývá ty, které hledá policie, i ty, po kterých slídí revoluce. Brání je a zachraňuje. Ale úřady rozhodly, že ji uvězní. Policejní prefekt na ni čeká v její hovorně, aby ji odvedl do vězení. Když ho Rozálie uvidí, řekne mu do očí: „Musím zachránit každého, kdo mě o to požádá.“ On jí vykládá něco o zákonech a ona ironicky odpoví: „Zachráním také vás, když to budete potřebovat, s tím počítejte.“ Policista se dal do smíchu, ale chce od ní alespoň slib, že nebude pomáhat revolucionářům. Rozálie vysvětluje: „Nemohu se prohřešovat proti lásce.“

Za těch nekrvavějších dnů v roce 1848 sami revolucioná-

Giacomo Ceruti (1698–1767): Tři žebráci (Madrid)

Poselství Královny míru

Milé děti! S velikou radostí vám i dnes přináším v náručí svého Syna, který vám žehná a zve vás k míru.

Modlete se, děti moje, a buďte v každé situaci statečnými svědky Radostné zvěsti. Jen tak vám Bůh bude žehnat a dá vám vše, co od něho s vírou žádáte. Já jsem s vámi, dokud mi to Nejvyšší dovoluje.

Přimlouvám se za každého z vás s velikou láskou.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 12. 2004

ři hlídají dům sester lásky, kde jsou opatrováni a obsluhováni děti, starci, ženy a umírající. Policie prolomí barikádu. Za všeobecného útěku zůstane jen Rozálie a její sestry a obvazují raněné. Jeden důstojník pronásledovaný zuřivými revolucionáři se uteče do dvora sestry Rozálie. Ona sama ho brání a křičí útočníkům do tváře: „Tady se nezabíjí, zde se jen miluje!“

U hřbitovní brány

Jednoho dne v roce 1852, když se sestra Rozálie vrátila z obvyklé obchůzky, byla překvapena, že jí čekají dva vznešení pánové, které poslal Napoleon III., aby ji vyznamenali Řádem čestné legie. Ale ona se cítí přímo dotčena a vůbec jim nevěnuje pozornost. Nakonec „velikáni“ dějin v hovorně naléhají, dostaví se také císařovna Evženie. Rozálie je prosí, aby udělali vše, co je možné pro potřebné.

V roce 1856 má téměř 70 let. Nezlomená věkem je stále velice činná. Večer dříve než ulehne, aby zemřela, trápí jí výčitky, že zapomněla odnést šaty a pokrývky jedné rodině, a to jen proto, že už není schopná přečíst poznámky. Když už nemůže vycházet, celá Paříž ji hledá a ptá se po ní.

Umírá pokojně 7. února 1856 po několikadenní krátké nemoci. Zástup bez konce, chudí i bohatí přicházejí, aby jí vzdali poslední počtu. Arcibiskup z Rouenu vzal svůj náprsní kříž a vložil ho do rukou té, kterou pokládal za světici. Na povozu pro chudé projela naposled svou čtvrtí. Ten den se celá Paříž zastavila. Když ji uložili do hrobu na Montparnassu, její chudí zůstali celou tu první noc, aby bděli na modlitbách u hřbitovní brány za svou matku.

Ve Francii za prvního a druhého císařství, v Paříži romantiků a bezbožníků, ve světě násilnickém i prohníleém ve svém třpytu zjevovala malá sestřička lásky Krista, světlo pravdy a obdivuhodné lásky.

Z Maria Ausiliatrice 5/2004

Pane, pošli nám opět kněze!

Z Ust'-Kamenogorka se naši misionáři starají o katolíky v okolních vesnicích. K této velké farnosti patří i Syrjanovsk, vzdálený pět hodin cesty na východ. V roce 1995 tam misionáři poznali 85letou Annu Stangovou. Za komunistického režimu mnoho vytrpěla, proto si tím více nyní cení své víry, kněží a svátostí. Na žádost misionářů napsala několik vzpomínek ze svého pohnutého života.

Zůstali jsme bez pastýřů

Anna Stangová se narodila roku 1909 v německém prostředí na Volze v početné rodině věřících katolíků. Už jako devítiletá školačka zažila pronásledování víry a napsala: „V roce 1918 ve druhé třídě jsme se ještě před vyučováním modlili Otče náš. Ale pak to bylo zakázáno a kněz už do školy nesměl vstoupit. Nám věřícím se začali vysmívat. Tropili si posměch i z kněží a zavřeli všechny semináře.“

Když bylo Anně 11 let, zemřel jí otec a několik sousedů na cholera. Když po několika letech zemřela i matka, musela se 17letá Anna sama postarat o své mladší sourozence. Ale i ti záhy zemřeli.

„Tehdy nám zemřel kněz a mnoho duchovních bylo uvězněno. Zůstali jsme bez pastýřů. Bylo to tak těžké! V sousední farnosti byl ještě otevřený kostel, ale kněz tam již nebyl. Věřící se tam shromažďovali a společně modlili, ale bez kněze byl kostel jako studený. Já jsem jen plakala a nikdo mě nedokázal potěšit. Vždyť kolik jsme se v tomto kostele namodlili a nazpívali. Teď se mi všechno zdálo jako mrtvé.“

Anna, hluboce zraněná touto duchovní nouzí, se vytrvale modlila za kněze a misionáře. Všechno utrpení, které pak musela podstoupit, obětovala za kněze. Jednou z takových bolestných událostí bylo, když jí komunisté v noci 1938 zatkl bratra a jejího manžela, se kterým byla sedm let šťastně vdaná. Ani jeden z nich se už nevrátil.

Kněžská služba

Mladou vdovu se třemi dětmi deportovali do Kazachstánu.

„Bylo to těžké, protože jsme odcházeli do studené zimy, ale očekávali jsme se jara. Ale vždy jsem měla dojem, že mě někdo vede

Z modlitební skupiny, kterou Anna založila, již žije jen její přítelkyně Viktorie

za ruku. V městě Syrjanovsk jsem našla několik katolických žen. Tajně jsme se scházely o ne-

dělích a svátcích a modlily se růženec. Často jsem úpěnlivě prosila: *Panno Maria, naše milá Matko, pohleď, jak jsme ubozí. Daruj nám opět kněze, učitele a pastýře!*“

Po roce 1965 se pronásledování zmírnilo. „Když byl v Biškeku (hlavní město Kirgistanu) dokonce otevřen kostel, jezdila jsem tam jednou do roka s přítelkyní, abych se mohla zúčastnit mše svaté. Cesta byla daleká, více než 1000 km, ale byla to pro nás velká radost. Více než dvacet let jsme neviděli kněze a zpovědníci. Tamní kněz byl starý a za svou víru strávil deset let ve vězení. V dnech mého pobytu jsem dostala klíč od kostela a mohla jsem často chodit na adoraci. Nikdy bych si nebyla pomyslela, že budu ještě jednou tak blízko

Přes den se Anna pomodlí mnoho růženců za misionáře a kněze

svatostánku. Klečela jsem před ním a líbala jsem ho.“

Dříve než Anna opět odcestovala, dostala proměněné hostie pro katolíky ve městě, kteří už sami nemohli přijít. „Z pověření kněze jsem 30 let křtila děti i dospělé, sezdvárala jsem manželské páry a pochovávala mrtvé. Přestala jsem, když už mi to zdraví nedovolovalo.“

Skrytá modlitba za příchod kněze

Jak šťastná byla Anna, když jsme ji v r. 1995 poprvé navštívili. Plakala radostí a volala: „*Přišel Ježíš, velekněz!*“ Ona, která se dlouhá desetiletí modlila za misionáře a kněze, už nevěřila, že ještě jednou uvidí kněze. Když se později v jejím domě slavila mše svatá a ona mohla přijmout svaté přijímání, z bázně a radostí celý den nic nejedla. „Kdybych byla ještě mladá, šla bych s vámi, jedno kam.“

Bohužel to již nebylo možné. Kvůli velkým vzdálenostem jsme ji mohli navštívit jen třikrát, čtyřikrát do roka. Ale Anna to všechno obětovala za to, aby jednou do města přišel natrvalo katolický kněz a otevřel zde kostel. Zapisovala si doby, kdy sloužíme mše svaté, aby se s námi duchovně spojila. Cítíme v naší misii, jak nás nese její modlitba a oběti, a zbývá nám jen jedno: děkovat Bohu, že nám dal poznat tak vynikající věřící ženu.

Podle *Vítězstvo srdce*
39/2004

SETKÁNÍ S PAPEŽEM

V roce 2004 to bylo 2 231 800 lidí, kteří se setkali s papežem. Na jeho bohoslužbách bylo 520 000 lidí, při modlitbě Anděl Páně více než jeden milion. Ve zvláštních audiencích přijal 200 000 návštěvníků. 48 generálních audiencí se účastnilo 504 000 lidí.

Největší počet návštěvníků při generálních audiencích byl v roce 1979: 1 585 700. V roce 2000 to bylo 1 463 500. Od svého nástupu na Petrův stolec uskutečnil Jan Pavel II. 1160 generálních audiencí, kterých se účastnilo 17 642 800 lidí.

BOHATÁ BILANCE

Za 26 let svého pontifikátu blahořečil nebo svatořečil Jan Pavel II. celkem 1828 osob. Svatořečených osob bylo 483 a blahořečených 1345. Na námitku, že takový počet působí na svatost „inflačně“, odpověděl kardinál Martins: „Tím není vinen Svätý otec, ale Duch Svätý.“

NEPŘÍSTOJNÁ REKLAMA

Farmaceutický koncern Schering ve Velké Británii použil na svých antikoncepčních pilulkách reklamu: „Immaculate Contraconception“ (Neposkvrněné protipočeti). Po záplavě protestních dopisů se rozhodl, že od tohoto druhu reklamy upustí, a omluvil se za ni. Myslel prý svoji reklamu jen jako slovní hříčku. Dotyčný preparát je v lékárnách volně k dostání pro dívky starší šestnácti let.

BOLEST CEJLONSKÉ
CÍRKVE

Na Srí Lance se odhaduje počet mrtvých na 18 000: katolíci, kněží a buddhističtí mniši společně poskytují pomoc. Národní bazilika Panny Marie v Tewatté poblíž Colomba je útlukem lidí bez domova. Tragédie semkla lidi a všichni si pomáhají navzdory náboženským rozdílům.

Zničeny byly nejen domovy, ale i svatostánky. Ve městě Matara jihovýchodně od Colomba vlny smetly do moře kostel i se čtyřmi stovkami věřících na slavnostní mši svaté. V Paygale zničilo tsunami pět kostelů. Církevní objekty, které voda ušetřila, slouží jako centra první pomoci pro oběti: jen v jezuitském domě v Batticaloa dočasně bydlí 3000 lidí. Síť diecézních charit slouží k získávání a dodávání pomoci.

Zdroj: AsiaNews –
Res Catholica

RAKOUSKO: KDO ZA TO
MŮŽE...?

Známa katolická publicistka Barbara Coudenhove-Calergi vyjádřila v deníku Standard předvánoční přání, aby Církev dokázala deset let mlčet o sexualitě a plození. Zvláště kriticky komentovala aktivity salcburského světícího biskupa Andrease Launa. Calergi napsala, že mnoho lidí má pak dojem, že jedině, co církevní hodnostáře zajímá, jsou záležitosti sexu a plození. Desetileté moratorium bylo pro věřící značným ulehčením, uzavřela Calergi.

Agentura Kath-net přinesla odpověď biskupa Launa, který namítá: „Jestliže se paní Calergi domnívá, že církevní představitel zajímá jen sex a plození, rád jí poskytnu statistiku toho, nač se novináři ptají, a hlavně toho, nač se neptají. Velmi rád bych mluvil o jiných věcech, ale ani když vyšla moje kniha o židovsko-křesťanských vztazích a antisemitismu, žádný novinář se na nic jiného než na sex neptal.“

Zdroj: Standard, Kath-net –
Res Catholica

Já jsem vzkříšení a život (Jan 11,25).

Ježíš – vítěz nad smrtí – přichází vstříc těm, kteří jsou mnohonásobně mrtví kvůli hříchu, aby jim připomněl, že kdo žije a věří v něho, nezemře navěky:

Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, nezemře navěky.⁽¹²⁾

Slyšel jsi? Já jsem vzkříšení a život. Neboj se. Kdo věří ve mne, přejde ze smrti k božskému životu, životu milosti, který může vlít jen Duch Svátý.

Oživ svoji víru a vstaneš z mrtvých, protože Já dávám život, komu chce, a tobě ho chci dát v hojnosti.⁽¹³⁾ Otevři svou bytost k přijetí tohoto života. Vyjdi z hrobu svých hříchů, vstaň a chod',⁽¹⁴⁾ pojd' a následuj mne.⁽¹⁵⁾

Opusť starého člověka, který je v tobě, pij s mou krví nový život čistoty, svatosti a lásky.

Ve mně je život a život je světlem lidí.⁽¹⁶⁾ Já jsem Ten, který z ničeho stvořil všechny věci, a jsem sám v sobě plodným počátkem stvoření.

Vstaň z mrtvých a dychti horoucně po životě lásky, jakým jsem já, nasyť své srdce Tím, který je Život, který přišel, aby ti dal život v hojnosti⁽¹⁷⁾. Slovo se stalo tělem a přišlo, aby ho posvětilo na kříži, a dokázalo ti tak svou lásku tím, že přijalo lidské srdce, aby trpělo, chvělo se a tlouklo jednohlasně s tvým srdcem.

Já jsem ten, který má přijít⁽¹⁸⁾, abych tě zavedl do nebe, jestliže mi zůstaneš věrný a zachováš přikázání mé lásky, jsi-

JÁ JSEM (3)

-li poslušný a chudý, jsi-li mírný a pokorný srdcem, miluješ-li kříž a dovolíš, aby tě křížoval Bůh i lidé.

Ano, snaž se to všechno uskutečnit, protože kvůli tomu přijdu k tobě jako Síla ke slabosti, jako Vítěz nad tvou nestálostí, jako Oheň věčného života.

Poděkování

Kdo jsem já, že ke mně přichází Vzkříšení a Život? Když odejdeš z hrobu mé veliké ubohosti, co Ti bude moci nabídnout moje malost a mé nic? Ó můj Ježíši, ve všem ať se stane nikoliv má, ale Tvá vůle.

Přijmi mne dnes se všemi mými smysly a schopnostmi: duší, srdcem, cítím a se vším, co jsem od Tebe přijal; můj spánek a moji vděčnost, moji minulost a moji přítomnost, mé radosti i mé bolesti, mou agonii a mou smrt, protože Ty ze všeho učiníš život.

Věřím v Tebe, Pane a můj Bože! Věřím také, že i kdybych byl mrtev, budu žít věčně, že moje smrt bude přechod do věčnosti. Věřím, že v Eucharistii jím a piji záruku nesmrtnosti, a věřím, že nejvíce se očistím Tvým dotekem, že toto pozemské tělo bude věčně zářivé v den vzkříšení mrtvých!

Vymaž okamžiky, která nepatří Tobě; setřes ze mne to, co nejsi Ty. Chci, aby můj život byl Tvým životem.

Ó Maria, živote, sladkosti a naděje moje, zamávej křídly mého srdce, aby zde zanechalo smrt mých pádů, probud' je, ať vzlétne k nebeské krajině tím, že bude uskutečňovat všechny ctnosti nadpřirozeného a božského života. Amen.

Myšlenka pro život

Připomejme si často, že Ježíš je vzkříšení a život.

Jasným světlem duše je světlo věčnosti. Je třeba bděle žít a nedřimat, protože nevíme dne ani hodiny.

Předsevzetí

Ježíši, můj živote, dnes budu vytvářet poklad pro nebe, který bude trvalý, a budu vytrvale hledat nějakou ctnost.

- Obětují Ti dnešek, Pane, všechny své dobré skutky za zemřelé kněze.
- Pane, rozmnož v rodinách nadějí ve věčný život.

⁽¹²⁾ Jan 25–26 ⁽¹⁵⁾ Srov. Mt 19,21; Mk
⁽¹³⁾ Srov. Jan 10,10 10,21; Lk 18,22
⁽¹⁴⁾ Srov. Jan 11,43– ⁽¹⁶⁾ Srov. Jan 1, 3-4
44; Mt 9,5; Mk ⁽¹⁷⁾ Srov. Jan 10,10
2,9; Lk 5,23 ⁽¹⁸⁾ Srov. Zj 1,4

EUCHARISTIE JE DEMONSTRACÍ
MÍRU VE SVĚTĚ

Skutečnost utrpení, nouze a smutku není možno ignorovat a není možno ani odhýb je lacinou útěchou. Člověk má pokušení při pohledu na světové události nebo i na osobní osudy rezignovaně odvrátit pohled a říct si: „Mne se to netýká.“

Křesťané však mají práve v takových situacích vyznat: „Existuje světlo lásky a života, které nikdy nehasne.“ To je hluboká skutečnost Vánoc, že Bůh sám se vydal všanc utrpení člověka a utrpení světa.

Připomeňme si hodnotu a význam Eucharistie. Jak osobní utrpení a umírání, tak světové katastrofy a neštěstí jsou zahrnuty do Ježíšových slov: „Moje tělo vydávám za vás, za vás prolévám svou krev.“ Tato nabídka milujícího a skutečně přítomného Ježíše platí pro každou situaci, i když se zdá sebevíce bezvýhodná. Eucharistie se tak stává „útěchplnou demonstrací míru ve světě“, neboť představuje nezrušitelné spojení mezi Bohem a člověkem. Proto je nyní nezbytné se za oběti katastrofy v Asii modlit a věnovat prostředky na pomoc pro postižené.

Z homilie biskupa Waltera Mixy 31. 12. 2004

PAPEŽ PIUS XII. (46)

Papež, aby dokázal, že je informován o pozadí této nabídky, poslal příslušnému duchovnímu při jeho příjezdu do Říma do jeho přechodného bytu bez slova obnos přesně v té výši, jak ji jako „jidášskou odměnu“ vyjednal se Sicherheitsdienstem (SD).

V Moskvě si potom vymysleli ještě něco zvláštního. Došlo k pokusům přece jen dosáhnout sblížení s katolickou církví neoficiální cestou.

S Rooseveltovou podporou byl do Moskvy pozván americko-polský duchovní P. Orlemansky. Stalin si nenechal ujít přijmout Orlemanského v Kremle osobně. Rudý car se vůči němu ukázal ze své nejšarmanější a nejliberálnější stránky. Rozšafného pátera zplnomocnil, aby jménem Ruska vyřídil katolické církvi lákavě příznivé nabídky. Orlemansky, přesvědčený o svém poslání, se vrátil do USA. Státní department USA si pospíšíl s ujistěním, že Rusko je více než ochotné spolupracovat s Vatikánem, aby se dospělo k úpravě v náboženských otázkách. Roosevelt prosil papeže, aby na tuto nabídku přistoupil.

Katolické časopisy ve Státech už psaly, že Vatikán a Kreml jsou zcela schopni jisté spolupráce, ochotni zajistit vzájemně své zájmy. Tu odpověděl papež: otec Orlemansky byl suspendován ze všech svých kněžských funkcí. Jednoznačnější odmítnutí Stalinovy a Rooseveltovy ruské politiky nebylo možné.

Kreml, který konečně musel uznat, že rozhovor s Vatikánem je vyloučen, začal využívat ruské pravoslavné církve proti Vatikánu. Pius XII. však zachránil katolickou církev od politického zmatku, kterým ještě těžce trpí Rooseveltovi nástupci.

Skutečně Myron Taylor při vši své roztomilosti, kterou ho

Vatikán obklopuje, nemá to lehké, vyrovnávat názorový rozdíl mezi papežem a prezidentem, který mezi nimi existuje vzhledem k Rusku. I Spellman, který vidí konverzi 543 970 Ame-

ričanů ke katolicismu a který je jmenován generálním vikářem pro armádu i námořnictvo a je vyfotografován u kormidla jednoho US-bombardéru, nemůže Rooseveltovi ze své římské návštěvy donést jinou odpověď než tuto: Požadavek

„bezpodmínečné kapitulace“, se kterým na konferenci v Casablance souhlasil Stalin, vyvolal v Piu XII. jenom nelibost. Papež pokládá „casablanskou formuli“, jak se jí bude v budoucnu říkat, za neslučitelnou s křesťanským učením. Papež také odmítl katolíky na celém světě burcovat „ex cathedra“ proti nacionálně socialistickému Německu, jak by to chtěla FDR, protože pro církev je nemožné identifikovat se s jednou válčící stranou a stanovisko církve k národnímu socialismu jasně formuloval již předcházející papež encyklikou „Mit brennender Sorge“, jejíž koncept pocházel z pera Eugena Pacelliho.

Totéž stanovisko, ovšem za změněných okolností, zaujímá Pius XII., když ministr zahraničí USA Marshall r. 1946 u příležitosti své římské návštěvy by rád získal papeže, aby se vyslovil pro organizaci Atlantického paktu, což se rovnalo odsouzení Sovětského svazu. I tentokrát se papež zdráhá přidat se k jedné straně. Mezitím sice Amerika změnila svou ruskou politiku, ale nezměnily se zásady papeže.

Marshal při opuštění Vatikánu kroutil hlavou a říká: „Porozumět Svatému otci je nad mě schopnosti.“

Je opravdu tak těžké pochopit Pia XII.? Jen jedno je třeba mít před očima: tento papež

má v první řadě starost o duše, ne o politiku. Roosevelt 1943 a Marshall 1946, jaká změna ve třech letech! Ale papež ve všech těchto letech zůstal věrný sobě.

Takové myšlenky mi procházely hlavou, když jsem od r. Maxe Husmanna kráčel dolů po Via Archimede směrem k hotelu Victoria.

Vzpomínal jsem na to, že jsem slyšel: katolíci v USA dnes tvoří hlavní podíl církevních příjmů. To by mohlo být přece vysvětlení silného amerického vlivu na Vatikán.

Také jsem se dozvěděl, že poslední čísla o stavu katolictví v USA jsou tajena. Ptal jsem se: proč? Nebyli snad kardinál Spellman a biskup Fulton Shenn, moderní Savonarola jako kazatel v rádiu, právě při tom, když se měnila Amerika v katolický kontinent? Sloužilo utajení jen tomu účelu, aby se protestantské obyvatelstvo zbytečně nezneklidňovalo?

I když příští papež ještě nebude americkým papežem, už dnes tvoří Američané v Římě vlastní styl.

Setkal jsem se s americkým monsignorem Landim v americkém katolickém domě na Via della Conziliazione v jeho kanceláři; byla světlá a moderní a podivuhodně „světská“. Landi nosil sutanu sebevědomě a bezstarostně jako nějaký úspěšný baseballový hráč dres svého mužstva. Na jeho psacím stole stál glóbus – bílý smalt se zlatem vykládanými kontinenty; monsignore zatlčil na severní pól a přede mne vyskočily z otevřené čáry rovníku cigarety. K tomu mi vyprávěl o své návštěvě v německém Tölzu, obsazeném Američany od roku 1945, v tehdejší hlavním stanu generála Pattona.

Pattonův oddíl zabavil kněžský seminář jako lazaret a jeho obyvatele vyhodil na ulici. Vatikán poslal monsignora Landiho, aby s vítězným generálem vyjednával o osvobození tohoto cenného církevního objektu.

Patton se nejdříve na monsignora obořil: „Když moji chlapi lazaret potřebují, tak si ho mohou udělat, kde ho najdou!“ Pak ale slavný generál, obávaný pro svou svévoli, pohlédl zamyšleně na duchovního a zabručel: „Vy jste vlastně (myslel tím katolickou církev) jedinou spolehlivou baštou proti rudým!“

Zazvonil. Vstoupil generál se dvěma hvězdami. Patton, který měl na své helmě tři zlaté hvězdy, přikázal zkrátka: „Lazaret je přemístěn – je mi jedno, kam!“ Dvouhvězdičkový generál se zmohl jen říci: „Podle rozkazu!“

„A my jsme měli opět náš seminář,“ uzavřel monsignore Landi.

Přihlížel jsem také natáčecímu filmu 20th Century Fox-Filmu „The Prince of Foxes“. Celý hollywoodský tým sem přišel, aby v originálním římském kostele „stříhl“ originální katolický svatební ceremoniál mezi Tyriem Powerem a Lindou Christiansovou. Jeden americký duchovní provedl oddávky. Také mniši, kteří stáli ve sboru jako statisté, byli praví a hleděli užasle na hluboké výstřihy na renesančních kostýmech dam, které dělaly doprovod filmového manželského páru. Režisér zvolal ze sboru na filmového operátora: „Put that Junior down!“; minil tím mikrofon, který visel z kostelního stropu. Potom zabzučela kamera a duchovní „originálně“ oddával, zatímco jiný „pater“ dával nekatolickým hercům znamení, kdy se mají pokřizovat. Italští duchovní byli zděšeni. Ale jejich američtí spolubratři ujistňovali: „Klademe důraz na to, aby ceremonie katolické církve přicházely u nás často a věrohodně na plátno. To nám pomůže víc než mnoho kázání.“

Chtl jsem se seznámit s monsignorem O'Flahertym, který se stal známým za války svými odvážnými pomocnými akcemi ve prospěch pronásledovaných.

(Pokračování)

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ V PRAZE

12.–16. 1.	sv. Tomáše na Malé Straně	13.00–16.30
22.–26. 1.	sv. Karla Boromejského pod Petřínem	So: 8.30–15.00 Ne: 11.00–15.00, Po–St: 6.00–15.00
27.–31. 1.	sv. Antonína v Holešovicích	8.00–17.30
1.–5. 2.	Matky Boží před Týnem na Starém Městě	15.00–18.00
6.–10. 2.	Nejs. Srdce Páně na Vinohradech	8.45–11.00; 15.00–18.00
11.–15. 2.	sv. Kříže Na Příkopěch	10.30–15.30
21.–25. 2.	sv. Bartoloměje v Kyjích	10.00–17.00
26. 2.–2. 3.	sv. Ignáce na Karlově náměstí	8.00–17.00
3.–6. 3.	Panny Marie Pomocné v Nerudově ul.	14.00–18.00
7.–10. 3.	Nanebevzetí Panny Marie v Modřanech	8.00–17.30
11.–14. 3.	Neposkvr. Početí Panny Marie ve Strašnicích	7.00–18.00
15.–18. 3.	Narození Panny Marie v Michli	8.00–16.00
19.–22. 3.	sv. Josefa na Náměstí Republiky	7.30–18.00
29.–31. 3.	sv. Jindřicha na Novém Městě	15.00–18.00
13.–15. 4.	Nejsvětější Trojice v Podskalí	14.00–17.00
16.–18. 4.	sv. Jakuba Staršího na Starém Městě	8.00–17.00
20.–22. 4.	sv. Vojtěcha na Novém Městě	8.30–11.00
28.–30. 4.	sv. Václava na Proseku	15.00–18.00
1.–4. 5.	sv. Gotharda v Bubenči	15.00–18.00
5.–9. 5.	sv. Benedikta na Hradčanech	8.00–18.00
11.–13. 5.	sv. Prokopa na Žižkově	15.30–18.00
17.–20. 5.	sv. Terezičky v Kobylisích	6.30–18.30
21.–24. 5.	sv. Prokopa v Braníku	8.00–11.00; 14.00–19.00
25.–28. 5.	sv. Václava v Dejvicích	8.00–18.00
2.–5. 6.	sv. Norberta ve Střešovicích	9.00–18.00
6.–9. 6.	Nanebevzetí Panny Marie na Strahově	10.00–17.00
10.–13. 6.	sv. Tomáše na Malé Straně	13.00–16.30
14.–17. 6.	Stětí sv. Jana Křtitele v Hostivaři	16.00–18.00
22.–25. 6.	sv. Jana Nepomuckého v Kosovicích	16.30–17.30
27.–29. 6.	sv. Václava na Smíchově	7.00–12.00

Stálý výstav Nejsvětější svátosti oltářní:

- u sv. Josefa na Malé Straně: denně mimo So 10.00–16.15, Ne 14.00–16.15
- u sv. Bartoloměje v Bartolomějské ulici na Starém Městě: Po–Pá, mimo 1. Pá 12.00–17.30
- u sv. Ludmily na Královských Vinohradech: vždy 1. Pá 8.00–16.00
- v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha (v chórové kapli): vždy Pá 8.00–18.00
- u sv. Karla Boromejského pod Petřínem: v rámci Roku Eucharistie vždy St 16.00–18.00

Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru, kteří svými postoji podporují život. P.S.: Byt k dispozici. Mobil 603 731 644.

IZRAEL – (CENOVÁ REVOLUCE!!!) – letecky z Prahy, hotel, polopenze, bus, pojištění, průvodce – 28. 2. – 7. 3. – 14 290 Kč! ● **IZRAEL – SINAJ** – klasický biblický okruh Svatou zemí + výstup na Mojžíšovu horu na Sinaji + Mrtvé a Rudé moře (koupání) – 7. 3. – 17. 3. – 17 590 Kč! ● **ME-XIKO – GUADALUPE** – poznávací okruh s pobytům u Tichého oceánu – 31. 3. – 11. 4. – 36 990 Kč ● **VELKÝ FRANCOUZSKÝ OKRUH** – Lurdy, Nevers, La Saletta, Paray le Monial, Tours ... 26. 4. – 4. 5. – 7 990 Kč ● **USA** – Národní parky – velký okruh jihozápadem – Kalifornie, Nevada, Arizona, Utah – 27. 4. – 12. 5. 54 990 Kč ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj. 9. 5. – 21. 5. – 10 690 Kč ● **ITÁLIE – RAKOUSKO** – Mariazzell, Řím, Assisi, Florencie – 23. 5. – 28. 5. – 5 250 Kč ● **Na požádání zašleme přehled zájezdů 2005.**

Informace a přihlášky: CK AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: info@avetour.cz, www.avetour.cz.

„PROSME PÁNA ŽNÍ“ – modlitby za mír, za rodiny a za povolání v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně vždy první čtvrtek v měsíci.

PROGRAM: 16.30 hod. – výstav Nejsvětější svátosti s možností soukromé adorace ● 17.00 hod. – společná adorace ● 17.30 hod. – poutní mše svatá.

ÚMYSLY MODLITEB V ROCE 2005:

6. ledna – za povolání k zasvěcenému a řeholnímu životu
3. února – za nemocné členy rodin (i řeholních)
3. března – za rodiče, vychovatele a formátory
7. dubna – za farnosti, aby byly vhodným prostředím pro růst povolání
5. května – za mír ve světě a v naší vlasti
2. června – za semináře, aby se v nich upevňovalo a dozrávalo povolání ke kněžství
7. července – za zpovědníky a duchovní vůdce, aby byli dobrými průvodci na cestě k Bohu
4. srpna – za všechny, kdo se modlí a přinášejí oběti za nová povolání
 1. září – za školy, zejména církevní, aby formovaly mladé lidi k přijetí odpovědnosti za svůj život i život druhých
 6. října – za obnovu rodin
 3. listopadu – za nová povolání ke kněžství
 1. prosince – za povolání k manželství a rodinnému životu

Liturgická čtení

Neděle 16. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 49,3,5–6
Ž 40(39),2+4ab.7–8a.8b–9.10
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit svou vůli.*)
2. čt.: 1 Kor 1,1–3
Ev.: Jan 1,29–34

Pondělí 17. 1. – památka sv. Antonína

1. čt.: Žid 5,1–10
Ž 110(109),1,2,3,4
Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)
Ev.: Mk 2,18–22

Úterý 18. 1. – památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: Žid 6,10–20
Ž 111(110),1–2,4–5,9+10c
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 2,23–28

Středa 19. 1. – ferie

1. čt.: Žid 7,1–3,15–17
Ž 110(109),1,2,3,4
Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)
Ev.: Mk 3,1–6

Čtvrtek 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: Žid 7,25–8,6
Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.17
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit svou vůli.*)
Ev.: Mk 3,7–12

Pátek 21. 1. – památka sv. Anežky Římské

1. čt.: Žid 8,6–13
Ž 85(84),8+10.11–12.13–14
Odp.: 11a (*Milosrdenství a věrnost se potkají.*)
Ev.: Mk 3,13–19

Sobota 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 9,2–3,11–14
Ž 47(46),2–3,6–7,8–9
Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.*)
Ev.: Mk 3,20–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 1.	PO 17. 1.	ÚT 18. 1.	ST 19. 1.	ČT 20. 1.	PÁ 21. 1.	SO 22. 1.
Antifona	919	1754	1653	964	980	1708	1012
Žalm	784	783	783	784	784	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1755	1653	964	981	1709	1013
Antifony	920	935	1278	965	981	1283	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1756	1279	969	985	1283	1017
Antifona k Zach. kantiku	688	1780	1279	969	985	1283	1017
Prosby	924	1757	1279	969	985	1711	1017
Záv. modlitba	689	1278	1279	970	1282	1283	1285
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	1760	1280	975	991	1714
Antifony	916	929	945	1280	976	992	1284
Žalmy	916	930	945	1661	976	992	1715
Kr. čtení a zpěv	918	933	1763	1280	979	995	1284
Ant. ke kant. P. M.	688	689	1780	1281	979	995	1284
Prosby	918	933	1764	1281	979	995	1718
Záv. modlitba	689	689	1278	1279	980	1282	1283
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LECTIO DIVINA

Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra

Ediční řada Karmelitánského nakladatelství, která vychází z biblických textů nedělního i feriálního lekcionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou lectio divina. Nejprve je každá perikopa prostřednictvím krátké exegeze představena a zasazena do souvislostí. Komentář poukazuje na stěžejní myšlenky úryvku. Následuje krátká meditace, v níž se biblické poselství převádí do osobní roviny, a podněty pro modlitbu, inspirovanou biblickým textem. Po modlitbě nás úryvek z díla některého z církevních otců, reagující na liturgický text, přivede do stadia kontemplace. Na závěr je nám nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Tato řada může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu bible.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5

Dosud vyšly tyto díly:

Liturgické doby:

- 1 - Doba adventní - 256 stran, 210 Kč
- 2 - Doba vánoční - 206 stran, 195 Kč
- 3 - Doba postní a velikonoční triduum - 400 stran, 295 Kč
- 4 - Doba velikonoční - 440 stran, 320 Kč

Neděle liturgického mezidobí:

- 5 - Cyklus A - 272 strany, 255 Kč
- 6 - Cyklus B - 272 strany, 220 Kč
- 7 - Cyklus C - 274 stran, 230 Kč

Všechny dny liturgického mezidobí:

- 8 - 1.-8. týden (roční cyklus 1) - 332 stran, 295 Kč
- 12 - 1.-8. týden (roční cyklus 2) - 318 stran, 250 Kč
- 13 - 9.-17. týden (roční cyklus 2) - 290 stran, 249 Kč
- 14 - 18.-25. týden (roční cyklus 2) - 320 stran, 275 Kč
- 15 - 26.-34. týden (roční cyklus 2) - 308 stran, 275 Kč

TAJEMSTVÍ MŠE SVATÉ

P. Ing. Stanislav Weigel

Malý průvodce mší svatou s barevnými ilustracemi P. Weigela. Vytisknuto na křídovém papíře.

Kartuziánské nakladatelství, brož., A6, 48 stran, 68 Kč

TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE

P. Ing. Stanislav Weigel

Krátké meditativní texty o Eucharistii doprovázené barevnými obrazy P. Weigela. Vytisknuto na křídovém papíře.

Kartuziánské nakladatelství, brož., A5, 128 stran, 218 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1